

făcut pe Xerxes rege, singurul rege al celor mulți, singurul legislator al celor mulți. Eu sunt Xerxes, Marele Rege, rege al regilor, rege al regiunilor cu multe limbi, rege al acestui întins pământ“.

Constantin PARASCHIVESCU

Eul dramatizat

Fostul cronicar sportiv Mircea M. Ionescu e și autor dramatic și se recomandă singur într-una dintre piese: „Fotbalul și teatrul sunt patimile mele fără de sfârșit“ (parafrazând un titlu de Horia Lovinescu). Scrie și i se joacă la începutul anilor '80 două piese din lumea fotbalului (*Centrul înaintaș s-a născut la miezul nopții*, *Adio, Pelé! Sau Pelé și caii verzi*) și o satiră la adresa activiștilor de partid (*Aventura unei femei cuminiți*). În 1986, emigrează în Statele Unite și după un deceniu revine în țară și i se mai joacă trei piese: la Theatrum Mundi (*Beethoven cântă din pistol*) și Teatrul Valah – Giurgiu (*Pierdut în New York, Incredibila iubire dintre un turnător și o actriță*). Exceptându-le pe primele două, le selectează pentru un volum pe celelalte, alături de alte trei nereprezentante încă (*New York–București, reîntoarcerea niciunde...*, *Dona Quijota*, *La Est de West*), volum pe care îl publică în 2003 la Editura Plaz din București.

De o largă diversitate de inspirație și registre, vizând polemic și incisiv actualitatea de aici (cu mizeriile tranziției și „miliardarii roșii“) și de dincolo de Ocean (condiția vulnerabilă a emigrantului). În formule de comedie amară (*Aventura unei femei cuminiți*) sau tragicomedie (*Incredibila iubire...*, *Pierdut în New York*), de farsă (*Beethoven cântă din pistol*), tristă comedioară (*Dona Quijota*) sau meditația amăruie (*New York–București, reîntoarcerea niciunde*), cum le numește dânsul, sau pur și simplu „piesă“ (*La Est de West*, care dă și titlul volumului). Dacă *Aventura unei femei cuminiți* e mărturia ascuțimii satirice a autorului la adresa prim-secretarilor județeni de partid, celelalte sunt reflexul unor observații și experiențe trăite după '90, când, ca Ulise, s-a întors la iubirea de-acasă, dar Penelopa-țara nu l-a primit cu aceeași dragoste și brațe deschise. „Totul mi se pare o parodie. Un umor grotesc. Haosul și minciuna sunt totale. Democrația a fost înțeleasă ca arta de a face bani și de a se rezolva problemele personale“, spune într-o piesă; „drama noastră, a românilor, a fost că nu ne-a ajuns numai blestemul geopolitic, dar am mai fost blestemați și să ne pizmuim, să fim invidioși, răi, dezbinați“. Poți să-l contrazici? Sunt cuvinte rostite de cel mai emblematic personaj al său, care e el însuși, Străinul din (*New York–București, reîntoarcerea niciunde...*, piese-document care-l explică și-l reprezintă, în care se mărturisește.

Dar și în celelalte e prezent prin acuitatea comentariilor, luciditatea amară, chiar dureroasă, cu care privește realitatea și evaluează perspectivele, imaginație imprevizibilă. Vede și înțelege repede misticarea, degradarea condițiilor de existență ale acestui „popor minunat, care a suferit și va mai suferi“, denunțând cu vigoare impostura, escrocheria și șantajul, carierismul și chiverniseala, maladii ce rod trupul bolnav al acestei țări. Recurge la modalitatea interactivă, cu solicitarea părerii publicului în spectacol (*Incredibila iubire*), inventează o „boxeră“ care să ia la pumni agresorii (*Dona Quijota*), are viziunea unui cimitir al viselor unde „îngropăm timpul în noi, așa, ca o Cetate a Soarelui“ (*La Est de West*). E, uneori, excesiv în verbiaj, alteori furat de locuri comune sau oralitate, dar fără îndoială e o voce dramatică a actualității ce merită a fi luată în seamă.